

Бджоли

Ірина Жиленко

Хрипить динамік на базарній площі.
Над ним іде приский циганський дощик.
І ні душі. Лиш кури, мухи, кінь.
Клавіатура сонної ріки.
Зелений вулик. І червоний вулик.
І весело тут сивіти траві.
А я кудись ішла, та вже забула.
І сіла слухать бджіл пшеничний дзвін.
Був теплий світ, і ця старенька лава
у лопухах, і вівсюгів срібло.
І так було мені на світі славно,
як ще ніколи досі не було.
Все раптом стало радісно і просто.
Нове чуття? І подив: це мій світ?
Немов із серця зсунулась загроза,
а з тіла знято ношу сотень літ.
Хитнулась квітка. Бджілка сполошилась.
І хтось спокійно проказав: "Звершилось!"
Я здивувалась. Як же це? Без грому?
Ба навіть без повісточки? Вночі?
Був Суд Страшний – закритим, тихим,
скромним.
Ніхто не знав. Хіба одні сичі.
А від городу потягнуло кропом.
Розпатлався чорнобил на межі.
Усе скінчилось. І скінчилось добре.
О перший день людей, трави і бджіл!
Дрімає коник на базарній площі.
Над ним іде приский циганський дощик.
Курить велосипедником хлоп'я.
Ніхто іще не знає.
Тільки я...